

bertis Bane, København—Køge-Banen, som vil bringe Køge store Fordele, er om kort Tid Virkelighed. Alberti er den trofaste og utrættelige Hjælper i enhver Sag, hvor Institutioner, Foreninger eller private kræve hans Bistand. Saaledes have mange af Byens unge Mænd faaet Ansættelser og Rejsestipendier ved hans Hjælp. Køge By er nu i en lykkelig Fremgang, men vi have ikke Raad til at miste en trofast Ven. Ikke et af Byens Blade, som vi dog Aaret rundt støtte, har for Partipolitik kunnet ofre Byens Interesser en eneste Spalte ved dette Valg. Saa maa vi da selv tage Sagen i vor Haand. Lad os denne Gang glemme, om vi ere politisk uenige og først og fremmest tænke paa vor By. Lad os ikke smide en trofast Ven og i hans Sted faa en Redaktør fra vor stærkt konkurrerende Naboby, Ringsted. Køge Borgere! Lad os ved vor Enighed den 29. Maj vise, at vi ville vor Bys Vel. Sikkert og vist er det, Alberti glemmer os ikke. Lad os heller ikke glemme ham den 29. Maj.“ Mine Herrer! Hvorvidt Alberti glemmer Køge By, skal jeg ikke kunne sige; hans Hukommelse synes jo paa den sidste Tid at være noget svækket. Men at Køge By aldrig nogen Sinde glemmer Alberti, det kan jeg bede Dem være forvissede om, selv om Aarsagen dertil bliver en noget anden end den, de Herrer tænkte paa i dette Opraab.

Ja, dette Opraab giver i skarp Belysning hele Albertis Politik. De Folk, som have udstedt dette Opraab, give ham ikke hans Mandat, fordi de tro, at det gavner Landets Interesser. De laane ham Magt, for at han skal bruge den til Fordel for dem. Det er det klareste Udtryk for den Opfattelse, som i Politik ser en Forretning og kun en Forretning. Gennem dette Opraab belyses Alberti som en Karikatur af en virkelig Folkerepræsentant, som en Bestikker, som en Geschäftsmand, som en fuldkommen raa Spekulant i de snævraste lokale Interesser. Han besad sin Valgkreds i 16 Aar og sad i den Tid trofast og fremmede saadanne Principper. Han fremmede det Princip, at den Politik er en god Politik, som smider noget af sig, og han fremmede det Princip, at naar man skal hjælpe t. Eks. unge Mænd til en Ansættelse, hvorunder de bør udvikle deres Dygtighed til Gavn for Samfundet, gælder det ikke om at være kvalificerede ved gode Evner, ved Hæderlighed og anden slig god Fortjeneste, men det gælder om, at de ere fra Køge.

Den ærede Ordfører for Reformpartiet

+

opfriskede i Dag, hvad „Social-Demokraten“ skrev i Anledning af P. Holm-Afæren. Han mindede om, at „Social-Demokraten“ skrev: Personerne falde, men Principperne bestaa. Skulde dette være en Tilstaaelse fra den ærede Ordfører om, at ganske vist er Personen Alberti falden, men den ærede Ordfører Parti agter at fortsætte med hans Principper?

Det, jeg her har sagt om Alberti, vidste alle Mennesker, og hvis de ikke vidste det, var det deres egen Skyld, for de havde nøjagtig den samme Adgang til Viden om disse Forhold som vi andre. Ud fra denne Viden bekæmpede vi Alberti. Paa Baggrund af denne Viden blev Alberti støttet af et Flertal i denne Sal. Og de vidste jo mere endnu efterhaanden. De kendte alt det Materiale, som blev forelagt her i Folketinget, om hvilket man har villet sige — for øvrigt er dette jo endnu ikke bevist —, at de 75 pCt. af det var ganske løst og ikke kunde holde for en nøjere Prøvelse. Men i hvert Fald kendte de Herrer dette Materiale, og ingen, som brugte sine Øjne og vilde ulejlig sig med at undersøge Værdien af dette vægtige Materiale, kunde være blind for, at der var meget faste og stærke Holdepunkter deri for en Anklage mod Alberti. Desuden vidste de, at han under sit haabløse Forsøg paa at forsvare sig to Gange stod og løj her i Tinget; ikke desmindre gav de derefter denne Politiker, denne Minister et Tillidsvotum. Den ærede Ordfører for Reformpartiet sagde i Dag, at ingen kan sikre sig mod, at en Slyngel vokser op indenfor et Parti; det er fuldkommen rigtigt, men naar man har opdaget ham, skal man ikke give ham Attest for, at han er en Hædersmand.

Ikke blot har Flertallet i denne Sal dækket Alberti, ikke blot taalte det ham, men det ligefrem beundrede ham; de her inde og deres Meningsfæller ud over Sjælland opretholdt Alberti lige til det sidste som en Afgud; endnu i Maj Maaned stod anset sjællandsk Bonde frem og forkyndte paa sine Standsfællers Vegne, at de i Alberti saa det sande Samfundsmenneske. Jeg har ikke overværet de Forhandlinger, som ere førte her i Tinget angaaende denne Sag, men man har sagt mig, at der endogsaa var nogle Medlemmer af Flertallet, som var saa begejstrede i de Dage, at de lo af Hjertet beundrende op mod Alberti. Siden jeg kom ind i Tinget, har jeg ikke lagt Mærke til, at nogle af de Herrer le, der er heller ikke noget for dem at le ad mere; deres Smil stivnede i en Grimace